

blott av det smala dynbältet. Hwang-tun-tse, "Gula tornet", är ruinerna av en gammal övergiven ort, där två tempel finnas, det ena med tre valvbågsportaler i förfallet skick, det andra ännu bebott av en ensam präst. Underligt att gudahus förläggas till denna ödsliga trakt, dit sällan andra än bränslesamlare förirra sig. Men förmodligen besökas de på religiösa högtidsdagar av andäktigt folk. I helgedomen Shen-hsien-miao bodde två taoistpräster, av vilka den ena var hemma medan den andra gått till ett tempel vid Sullo-ho eller Pei-ho, "Norra floden", såsom vattendraget kallades här.

Bortom ett gammalt vaktorn, Chien-tun-tse, glesnar vegetationen och leröknen blir mera plan och hård. Icke sällan fly uppskrämda antiloper åt sidorna. Alldeles död är icke denna vildmarksväg. Även här är en och annan bränslesamlare ute med kameler eller åsnor.

Vägen leder mot norr och vi nalkas därför icke vårt mål, Altmisch-bulak, som är beläget i väster. Förgäves spana vi efter någon stig som tar av åt detta håll. Vägvisaren, som borgmästaren gav oss, en ovanligt storväxt och grovlemmad karl, tyckes ha en oövervinnelig fasa för landet väster ut. Där finns ingenting annat än sand och grusbäddar, försäkrar han, en terräng omöjlig för våra bilar. Han tycks vara rädd för att vi ämna locka honom med oss till Sinkiang, där krig råder och man kan bli skjuten. För övrigt kände han endast två vägar, åt nordväst och nordnordost, båda ledande över låga pass i Pei-shans randkedja, det se-